

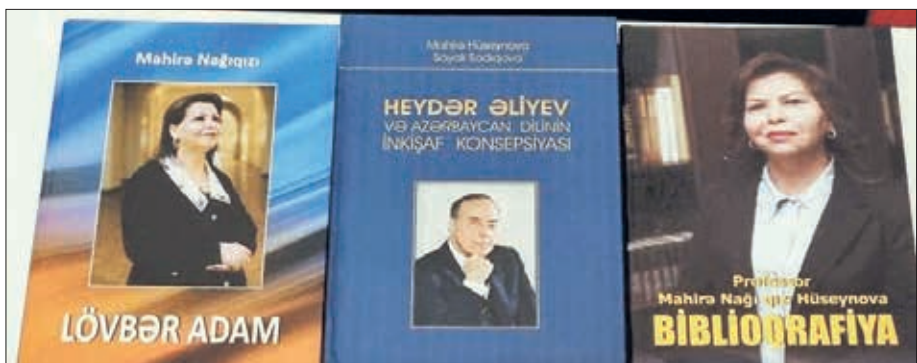
Filologiya elmləri doktoru, professor Mahirə Nağıqızının şeir yaradıcılığı mövzu genişliyi və rəngarəngliyi ilə diqqəti cəlb edir. Monoqrafiyalar, dərs vəsaitləri və metodik vəsaitlərin müəllifi olan Mahirə xanımın kövrək, duyğulu anlarında qələmə aldığı şeirləri Vətənə, insana, təbiətə, sevincə və kədərə özünəməxsus yanaşmalarla seçilir.

O, sözlə sədaqətli yoldaşlıq edir, neçə-neçə şeir kitabı çıxıb. Vətən sevgisi bütün şeirlərindən boy göstərir. Şair Vətəni yalnız coğrafi məkan kimi deyil, həm də dilini, tarixini yaşadan, mənsub olduğu

*Demirəm ki, acıq edim,
Ömrümü mağaric edim.
İstərəm ismaric edim,
Eşidə sevdiyim dağlar.*

Dağ mövzulu şeirlərindən görüldüyü

Şairin dağ güzarı və poetik gülzarı

xalqın adət-ənənələrini, milli-mənəvi mənsubiyyətini tarixləşdirən diyar kimi mənalandırır. Şeirlərində doğma Vətən torpağının, eləcə də onun ayrılmaz hissəsi olan Qərbi Azərbaycanımızın gözəlliklərini ürəkdən vəsf edir.

Məlumdur ki, ta qədim dövrlərdən üzüberi Azərbaycan ədəbiyyatında dağlar mövzusunda minlərlə şeir yazılıb. Dağların əzəməti, etibar, çəni-dumanı, sıx meşəli, laləli yamaqları, buz bulaqları və s. poetikləşdirilib. Bu ənənəvi mövzu çağdaş lirik-fəlsəfi şeirimizin tanınmış simalarından olan Mahirə Nağıqızına da doğmadır. O, xəyalən doğma ata-baba yurduna qayıdır, oranın təbiətini yada salır, ustad aşiq Ələsgərin "xəstə üçün təpəsində qar, çeşməsinde abi-həyat car olan süsənli, sünbüllü, laləli dağları" kino lenti kimi gözləri önündə canlandırır. Güllü-nərgizi saralan doğma elin dağlarını qəmli-qəmli xatırlayan şair üzünü anasına tutaraq soruşur:

*Yenə də görüb dağları,
Gəzirəm qerib dağları.
Ay ana, hara gəlmişik
Düşməne verib dağları?*

M.Nağıqızının şeirlərinə, sanki, dağların təmiz havası hopub. Poetik nümunələrində təbiətin müdrikliyinə, dağların sadiqliyinə bir heyranlıq var. Şair sinəsini dəftər edib, dağları səhifə-səhifə, misra-nisra sıralayır. Umu-küsüsünü, arzusunu dilə gətirir. Axı dərdi olanlar dağlarda həmdəm, zirvələrdə mülhəm axtarır.

kimi, Mahirə Nağıqızı nisgilli vaxtlarında, ürəyi dolub-daşanda dağlarda gəzməyi, qoca təbiəti seyr etməyi hər şeydən üstün tutur, bir növ o yerlərdə təsəkinlik tapır:

*Tanrı, qurban olum, saxla,
Belə taxtında dağları.
Sevdiyindən ayrı salma,
Görsün baxtında dağları.*

*Demə ki, ağlar qızıdı,
Bağlayan ilqar qızıdı,
Mahirə dağlar qızıdı,
Saxlar bağında dağları.*

Mahirə Nağıqızının şeirləri oxucuları duyğulandırır, hər kəsə doğma gəlir, sanki hər kəs onun misralarından öz səsinə eşidir. Bu münasibət isə şairin qəlbini dağa döndərir, saflaşdırır, ülviləşdirir. Aşkar görünür ki, şairin lirik qəhrəmanının qəlbi dağlara, qədim yurd yerlərinə hədsiz məhəbbət hissi ilə döyünür.

*Dərmandı qarı dağların,
Tərlandı yarı dağların.
Sevgimə qolu açıla,
Bir dəfə barı dağların.*

İnanırıq ki, vaxt gələcək və o əzəli-əbədi yerlər də, ucılığından enməyən dağlar da qollarını geniş açaraq öz doğma övladlarını qoynuna alacaq. Onda Mahirə Nağıqızının bu mövzuda daha böyük poetik gəzişmələrinin şahid olacağıq.

Razim MƏMMƏDOV,
filologiya üzrə fəlsəfə doktoru,
dosent